

двѣста лири въ полата си, което състави единъ лъскавъ купъ злато. Викентий не бѣше сребролюбивъ, но видѣтъ на тоя сияющъ металъ омагъосваше очитѣ му. Ето за кое нѣщо, (минъ му прѣзъ ума), ставатъ най-страшни прѣстѣпления и човѣкъ прѣзъ цѣлия си животъ се бие да си го достави. . . Ето съ какво може да се купи цѣлия свѣтъ! За спасението на България — то пакъ трѣбаше: не стигаше кръвъ и хиляди човѣшки жертви. . . Но нема това е всичкото злато на стареца, което мълвата искава на хиляди лири? Викентий бѣше въ недоумѣние. Той заграби съ шѣпа жълтицитѣ и зе да ги туря въ джоба си.

Ненадѣино нѣщо шавна отзади му. Той се обърна. Задъ него стояше отецъ Иеротей.

ХІІ.

Зелената кесия.

Величественниятъ станъ на стареца достигаше до потона. Дългата му бѣла брада почетно падаше на гърдитѣ му. Широкото му, сухо и благо лице, слабо освѣтлявано отъ вощеницата, видѣше се спокойно, както и погледѣтъ му.

Той се приближи тихо. Викентий колѣничн.

— Чадо, да вървамъ ли очитѣ си? каза съ болѣзненно растреперанъ гласъ старецѣтъ.

— Простете ме! и Викентий дигна словенитѣ си рѣцѣ умолително.

Отецъ Иеротей стоя една минута да го гледа така. Викентиевото лице отъ блѣдностъ бѣше неузнаваемо. Смуцнието бѣше вдървило всичкитѣ му членове. Въ такава неподвижима поза, той приличаше на католичка статуя.

Въ килерчето царуваше гробна тишина, като че нѣмаше тукъ двама живи хора.

— Дяконе Викентие! Отъ кога окаявниятъ сатана е влѣзълъ въ душата ти? Отъ кога тая алчностъ на злато и